

Større politisk råderum

Forord

Regeringen har med afsæt i regeringsgrundlaget inviteret til et samarbejde om en styringsreform baseret på tillid, afbureaukratisering og faglighed. Økonomi- og indenrigsministeren har udtrykt det således: "Hvad nytter det, at vi fjerner regler med en pincet, når der samtidig smides nye på med en skovl?"

Det er KL enig i. Der er på flere områder behov for en grundlæggende nytænkning af styringsrelationen mellem staten og kommunerne. Det viser sig nemlig alt for ofte, at detailstyring fjerner fokus fra de resultater, der er målet for indsatsen.

Det giver denne lille pjece nogle eksempler på med henblik på inspiration til den dialog, som regeringen har inviteret til.

Alle er enige om, at der skal arbejdes målrettet på at få ledige i beskæftigelse, at der skal være et tæt offentligt privat samarbejde om effektivisering og innovation, og at indsatsen for børn skal tilrettelægges sammenhængende på tværs af forskellige love. Men ofte bygger lovgivningen på en styringsfilosofi, der gør reglerne til en barriere for de mål, der er enighed om.

Tillid, afbureaukratisering og faglighed lægger op til et større lokalpolitisk råderum og et tættere samarbejde mellem staten og kommunerne om de overordnede mål. Det er særligt vigtigt i en tid, hvor den offentlige sektor står overfor store omstillinger, hvor regeringen barsler med reformer, og hvor økonomien skal genoprettes.

I den sammenhæng er der også behov for at nytænke styringen mellem staten og kommunerne, og KL vil derfor kvittere for regeringens invitation til dialog om en tillids- og styringsreform.

Denne korte pjece giver nogle eksempler på, hvor man med fordel kan afbureaukratisere. Ikke kun ved at fjerne en regel her og der, men ved at nytænke styringsprincipperne. KL har på hver af de nævnte områder mere detaljerede udspil og forslag til forhandling med regeringen.

Hensigten med denne pjece er at kvittere for regeringens invitation og give en illustration af, hvordan styringsfilosofien kan nytænkes, så vi i fremtiden kan undgå, at der "hældes nye regler oveni de gamle med en skovl".

Politisk styring frem for regler

Afbureaukratisering er en målsætning, som de fleste lands- og lokalpolitikere bakker op om. Men det er lettere at skabe enighed om den generelle målsætning end om den konkrete lovgivning.

For den enkelte regel kan isoleret set være velbegrunderet. Derimod kan samspillet med andre regler og udviklingen over tid indebære, at reglerne forskyder indsatsen væk fra målet.

Derfor ser man ofte, at det ikke er den enkeltstående regel, der er problemet, men derimod den bagvedliggende styringstænkning. Når der lægges lag på lag i regelstyringen, kan reglerne til sidst stå i vejen for de mål, de oprindeligt skulle fremme.

Herved begrænses også det politiske råderum, der er en nødvendig forudsætning, når lokalpolitikere skal tage ansvar for sammenhængende og effektive velfærdsløsninger til borgerne.

I denne pjece gives der fire eksempler på områder, hvor regelstyringen har taget overhånd, og hvor der er brug for et skifte i styringsfilosofien. De fire områder er beskæftigelsesområdet, børneområdet, udbudsområdet og fritvalgsreglerne på ældreområdet.

De fire eksempler viser på forskellige måder, hvordan man med fordel kan øge det kommunalpolitiske råderum.

Reglerne om offentlige udbud har til formål at fremme effektivitet og billiggøre den offentlige produktion.

Desværre er overholdelse af reglerne blevet juridisk så kompliceret en opgave, at transaktionsomkostningerne for både kommuner og virksomheder i mange tilfælde overstiger effektiviseringsgevinster og besparelser ved udbuddet. Hvad der var tænkt som billiggørelse af offentlig produktion er i stedet blevet fordyrende på grund af et stadig mere kompliceret juridisk regelsæt, der aldrig har været tiltænkt.

På ældreområdet har reglerne om frit valg også haft til formål at fremme et offentlig-privat samarbejde om opgaverne. Men det har vist sig, at reglerne i den nuværende udformning udgør en barriere for strategiske samarbejder med virksomhederne, og dermed er de en hindring for samarbejdet om omsorgsopgaverne og således også en barriere for det frie valg.

På beskæftigelsesområdet har man i realiteten tre forskellige styringssystemer, der ikke altid trækker i samme retning. For det første et omfattende sæt af regler, der regulerer arbejdsprocesserne. For det andet en række stærke økonomiske incitamer via refusionsregler, der skal tilskynde til en bestemt indsats. Og for det tredje en organisatorisk styring via beskæftigelsesregionerne. Et stykke af vejen konkurrerer de tre styringssystemer med hinanden. Der er f.eks. til regelstyringen knyttet et sanktionssystem, der giver kommunerne en økonomisk straf, hvis reglerne ikke overholdes 100 %. Det motiverer kommunerne til at prioritere regeloverholdelsen til punkt og prikke frem for målet om flest mulige i beskæftigelse.

I forhold til børneområdet er det helt afgørende, at indsatsen for det enkelte barn tilrettelægges sammenhængende og på tværs af de enkelte lovområder. Men det er ikke altid, at reglerne er tænkt i sammenhæng, og det påvirker naturligvis også indsatsen.

De fire eksempler viser, at regelforenkling og afbureaukratisering ikke handler om at gå frem paragraf for paragraf, men derimod at se kritisk på den styringsfilosofi, der ligger bag lovgivningen.

Eksemplerne viser også, at regelstyring i mange tilfælde langt fra er den mest effektive vej til det mål, man på nationalt plan ønsker opfyldt. I stedet kan man med fordel anvende aftaler, incitamer og lokalpolitisk råderum og herigennem fremme den indsats, der kan indfri de mål og resultater, der ønskes.

I det følgende uddybes fire eksempler, hvor styringsfilosofien med fordel kan nytænkes, så der fokuseres mindre på reglerne og mere på de mål og resultater, der skal opnås.

Fokusområder i pjecen

- **Beskæftigelsesområdet**
- **Børneområdet**
- **Udbudsområdet**
- **Fritvalgsreglerne på ældreområdet**

Beskæftigelsesområdet

Uanset konjunkturerne er det muligt at påvirke beskæftigelsen via en målrettet og stram politisk styring. Men den nuværende kombination af statslige styringsmetoder trækker indsatsen i flere forskellige retninger.

KL vil anbefale, at den statslige styring sker gennem stærke økonomiske incitamentter og ikke gennem detaljeret regelstyring, der fastlægger kommunernes arbejdsprocesser.

Med denne styringsfilosofi får kommunalpolitikere større råderum til at tilrettelægge indsatsen mod til gengæld at blive målt mere på resultaterne. I denne styringsfilosofi skifter fokus endvidere fra regelstyring til resultatstyring, og kodeordene er tillid, større politisk ansvar, rum for en fleksibel beskæftigelsesindsats og fokus på den enkelte ledige.

Eksempler på regler, der begrænser det kommunalpolitiske råderum

- Procesreglerne om rettidige kontaktsamtaler og aktive ringstilbud
- Reglerne om strafrefusion baseret på proceskrav
- Reglerne om den politiske og administrative organisering af beskæftigelsesindsatsen

Forslag til ny styringsmodel

KL foreslår en ny styringsmodel på beskæftigelsesområdet, der bygger på enkle og effektive økonomiske incitamentter suppleret med forpligtende politiske aftaler mellem regeringen og den kommunale sektor.

Ny finansieringsmodel

Der er behov for en ny finansieringsmodel, som fokuserer på effekten af kommunernes indsats. Og hvor der etableres et refusionsystem, der er enkelt og gennemskueligt for kommunerne. Intentionen er i højere grad at udnytte potentialerne ved den kommunale medfinansiering af forsørgelsesydelse.

KL foreslår, at man tager udgangspunkt i Arbejdsmarkedskommissionens model med en progressiv kommunal finansieringsandel. I denne model er refusionssatsen alene afgjort af, hvor længe borgeren har været uden et arbejde. Det vil skabe endnu stærkere incitamentter til at få de ledige i job.

Kommunerne vil alene blive belønnet efter, hvor hurtigt de får borgere

ren tilbage i arbejde. Og omvendt vil kommunerne blive "straffet" for at have mange borgere på langvarig offentlig forsørgelse.

Et politisk aftalesystem

KL foreslår, at en ny finansieringsmodel suppleres med et politisk aftalesystem, hvor KL og regeringen i fællesskab formulerer en række målsætninger for kommunernes beskæftigelsesindsats. Målsætningerne vil tilsammen udgøre en national strategi og en retning for beskæftigelsesområdet.

Målene kan fastsættes i forbindelse med de årlige økonomiaftaler eller i et særskilt aftalesystem. KL vil gennem de politiske aftaler forpligte sig til at levere resultater for kommunerne under ét for de aftalte målsætninger.

Målene vil i mange tilfælde kunne fungere som udgangspunkt for at aftale indsatsområder og konkrete resultatmål i en politisk aftale. I andre tilfælde kan man aftale indsatsområder, der knytter sig specifikt til nye politiske initiativer og reformer. Fx implementering

af de foreslåede ressourceforløb i forbindelse med reformen af førtidspensionsområdet. Et sådant aftalesystem kan blive et langt mere fleksibelt og effektivt styringsredskab end den eksisterende detailregulering.

Sanering af regler – ellers er vi lige vidt

Med en ny finansieringsmodel og etableringen af et politisk aftalesystem vil der i langt højere grad blive fokus på resultaterne af beskæftigelsesindsatsen.

Et styrket resultatfokus giver mulighed for, at man kan sanere i de mange procesregler, sanktionsregler og krav til den politiske og administrative organisering mv., som eksisterer i dag. Incitamenterne i den nye styringsmodel sikrer, at kommunerne ikke "slipper" ansvaret for at få de ledige i job.

Antallet er ugentlige regelændringer på jobcenterområdet ligger mellem 20 og 30.

Kilde: Kommuneinformations Netinffoserie

Omvendt er det også vigtigt at understrege, at en sanering i de mange regler ikke kun er en mulighed. Det er en nødvendighed. Hvis der ikke ryddes op i regeljungen, er vi lige vidt. Så vil overholdelse af procesregler fortsat tage fokus fra det, som det i virkeligheden handler om – nemlig at få de ledige i job.

29.587 ord. Eller 86 A4-ark. Så meget fylder den vejledning om registrering og indberetning af data, som Arbejdsmarkedsstyrelsen sendte på gaden i 2011.

(Vejl. nr. 63 af 25. august 2011)

I et visitationstilsyn (kontrol af proceskrav) blev der gennemgået 38 sager i Hedensted Kommune. Alene i kommunen brugte de 73 arbejdstimer og skaffede 200 siders dokumentation. Resultatet blev, at kommunen skulle tilbagebetale 1.039 kr.

Børneområdet

Den offentlige indsats på børneområdet reguleres af lovgivningen indenfor dagtilbudsområdet, folkeskoleområdet og området for udsatte børn og unge. På disse områder er den nuværende styringstænkning i høj grad præget af et input-fokus. Der er detaljerede krav til, hvilke styringsdokumenter kommunerne skal udarbejde, og der er mange regler for tilrettelæggelsen af undervisningen i folkeskolen.

De tre sæt af love kan med fordel integreres mere med henblik på at styrke en sammenhængende indsats for børnene, og samtidig kan fokus ændres fra input til resultater og mål, bl.a. mål for børns udvikling og læring i dagtilbud, elevernes udbytte af undervisningen i folkeskolen, en god overgang mellem dagtilbud og folkeskole og mellem folkeskole og ungdomsuddannelser, andelen af unge der påbegynder en ungdomsuddannelse osv.

Eksempler på regler, der bør fjernes eller ændres

- Reglerne om på hvilke klassetrin, der skal undervises i de enkelte fag.
- Reglerne om undervisning på det klassetrin, der svarer til skolealder.
- Reglerne om minimumstimetal og formuleringen af Fælles Mål og trinmål.
- Reglerne om holddannelse. Det bør gøres mere fleksibelt

Folkeskoleområdet

På folkeskoleområdet er den nuværende regelstyring baseret på et-tallernes tænkning: én time, én lærer, ét fag, én klasse, én dag osv. Et-tallernes tyranni må brydes i en folkeskole, der rækker ind i fremtiden, og hvor lærer- og elevarbejdet ændrer karakter. Ikke mindst under indflydelse af at digitalisering vil spille en stadig større rolle i læringsmiljøet.

Digitalisering vil i stigende grad understøtte elevernes læring, både i fysiske og virtuelle rum, uafhængig af tid og rum. Derfor vil digitalisering i sig selv tvinge en forandring frem i folkeskolen de kommende år. I den fællesoffentlige digitaliseringsstrategi er der afsat midler til, at digitale læremidler i langt højere grad understøtter undervisning og læring. De digitale læremidler (både indholdsmateriale og hjælpeprogrammer/redskaber) giver helt nye muligheder for at tilrettelægge undervisning og læring på en fleksibel og mangfoldig måde.

De nuværende regler bør gøres mere fleksible, hvis de digitale muligheder skal udnyttes fuldt ud. Og læringsmiljøet skal kunne tilrettelægges og organiseres, så eleverne kan lære både individuelt og i fællesskab.

De eksempler, som er nævnt i boksen, knytter sig til tilrettelæggelsen af selve undervisningen. Herudover kan der peges på en række andre eksempler, hvor rammerne er for snærende. Og hvor kommunalbestyrelsen bør have større råderum. Det gælder bl.a. følgende eksempler:

- Lovgivningen har et gennemslag på arbejdstidsreglerne. Når det af lovgivningen fx fremgår, at der skal være en klasselærer har det ført til meget detaljerede arbejdstidsregler for disse lærere. Der er behov for, at der i lovgivningen gøres op med klasselærerordningen for at skabe bedre betingelser for at tilrettelægge lærernes arbejdstid og opgaver.
- Kvalitetsrapporterne indeholder mange procesregler, der først og fremmest har fokus på inputtet og ikke på resultaterne. Der er behov for at kommunerne får større frihed i forhold til indholdet i kvalitetsrapporterne, og frihed til at der kun udarbejdes kvalitetsrapporter fx hvert andet år.
- Loven fastsætter, at der skal etableres pædagogiske råd på alle skoler, og at rådene består af alle medarbejdere, der varetager undervisning eller andre pædagogiske opgaver. Det bør gøres mere fleksibelt.

Dagtilbudsområdet

På dagtilbudsområdet har kommunerne i dag relativt vide rammer for at tilrettelægge indsatsen. Alligevel er der flere forhold og procesregler på dagtilbudsområdet, som med fordel kan dereguleres for at give et større lokalt råderum. Det gælder f.eks. kravene til de pædagogiske læreplaner, der er meget detaljerede. Der er behov for at lempe den centrale styring af arbejdet med lærerplanerne. Fx skal den pædagogiske læreplan beskrive pædagogiske metoder og aktiviteter, der iværksættes for at nå målene, og hvordan læreplanen evalueres. Her er der behov for at se læreplaner i dagtilbuddene og kvalitetsreporter i folkeskolen i sammenhæng.

Området for udsatte børn og unge

Målet er at udvikle og samarbejde på tværs af områderne dagtilbud, skole, social og sundhedspleje. Her kan der eksempelvis være brug for at se på reglerne om udveksling af personfølsomme oplysninger.

Som udgangspunkt skal der altid indhentes samtykke fra forældrene, når der skal videregives personfølsomme oplysninger om et barn. Med Barnets Reform er der dog blevet mulighed for, at

udveksling af oplysninger til brug for en eventuel sag om et konkret barn eller en ung kan ske én gang uden forældrenes samtykke. I særlige tilfælde kan der ske en udveksling af oplysninger mellem myndigheder og institutioner ved et opfølgende møde. Men det kan kun ske i forbindelse med ganske særlige sager. Der er generelt brug for at se på reglerne omkring udveksling af personfølsomme oplysninger mellem sundhedsplejerskerne, skolernes ledere, lærere og pædagoger og de øvrige fagpersoner i kommunerne. To forhold begrænser videregivelse af personfølsomme oplysninger. Dels er der for sundhedsplejerskerne en skærpet regulering af tavshedspligten i Sundhedsloven, og dels er folkeskolen lovgivningsmæssigt en særlig enhedsforvaltning.

Sammenhæng på tværs

Der er behov for at udvikle en fælles og sammenhængende tænkning på tværs af børneområdet. Det betyder helt overordnet, at dagtilbudsloven, folkeskoleloven og serviceloven i højere grad koordineres, så der udvikles en fælles retning, et fælles sprog mv.

Samtidig må målsætningen om ikke at ekskludere børn fra fællesskabet gælde for hele børneområdet – og

ikke kun folkeskoleområdet. Det understreger blot behovet for at skabe fælles retning og målsætninger for arbejdet med børn og unge.

Konkrete eksempler på behovet for større sammenhæng:

- For at flest mulig unge får en ungdomsuddannelse, skal der gives bedre adgang til at tilrettelægge undervisningen i overbygningen, så der kan skabes fælles forløb på tværs af folkeskolen og ungdomsuddannelserne.
- For at sikre større faglig sammenhæng mellem dagtilbud og folkeskole, skal begrænsningerne på fælles ledelse fjernes.
- For at skabe sammenhæng mellem styringsdokumenterne skal de pædagogiske læreplaner, kvalitetsrapporter, elevplaner og sociale handleplaner i højere grad sammentænkes.

Udbudsområdet

Kommunerne har øget omfanget af konkurrenceudsatte opgaver. Fra 2006 til 2010 er konkurrenceudsættelsen af de kommunale opgaver steget fra 20 pct. til knap 26 pct.

Kommunerne vil ofte kunne have fordel af at bruge udbud endnu mere. Men de mange udbudsregler og ikke mindst praksis i Klagenævnet for Udbud spænder ben for en øget anvendelse af udbud.

Læs mere om KL's 10 konkrete forslag på udbudsområdet i udspillet "Bedre rammer for offentlig-privat samspil" fra 2012.

Tænkningen bag anvendelsen af udbud er naturligvis at sikre de mest ressourceeffektive løsninger. Men igennem årene er fokus drejet over på juridiske spidsfindigheder. Hensynet til at opnå de billigste løsninger har i stigende grad måttet vige for hensynet til at kontrollere udbyders adfærd.

Der er behov for, at man på udbudsområdet "finder tilbage" til det oprindelige formål – nemlig at sikre gode billige løsninger.

Behov for at ændre klagesystemet

Det nuværende danske klagesystem udgør en væsentlig barriere for anvendelse af udbud. Det er kun rimeligt, at der kan indgives klager på udbudsområdet, men de rammer, der sættes med det nuværende klagesystem, modvirker brugen af udbud.

For det første har det danske Klagenævnet for Udbud anlagt en mere restriktiv tolkning, end EU's udbudsregler lægger op til – fx i forhold til at anvende konkurrencepræget dialog som udbudsform.

For det andet ændrer klagenævnets kendelser sig løbende. Det skaber stor usikkerhed i kommunerne, og det kræver mange ressourcer at følge med i, hvad praksis er på området.

For det tredje er der en asymmetri, når det kommer til virksomhedernes muligheder for at indgive klager. Det koster kun 10.000 kr. for en virksomhed at indgive en klage. Og selv om virksomheden taber sagen, skal den ikke betale den kommunale udbyders sagsomkostninger.

Der er behov for at ændre det nuværende klagesystem. Frygten for klagesager betyder, at kommunerne i en række tilfælde fravælger at gå i udbud. Og når der anvendes

udbud, bruger kommunerne rigtig mange ressourcer på at forsøge at sikre sig mod klagesager. Det er godt for advokatbranchen, men ikke for samfundsøkonomien.

Samtidig anvender kommunerne ofte traditionelle udbudsformer for at undgå klagesager. Det gør, at kommunerne ikke opnår de mest innovative løsninger.

Enkle og mere fleksible EU-udbudsregler

Ændringerne af klagesystemet er et dansk anliggende. Herudover er der behov for at forenkle EU's udbudsregler og gøre dem mere fleksible. Den danske regering bør arbejde for sådanne ændringer. Helt konkret er det vigtigt at arbejde for følgende tre målsætninger:

- Tærskelværdien for EU-udbud af varer og tjenesteydelser bør sættes op til 7,5 mio. kr.
- Det nuværende anvendelsesområde for EU's udbudsregler bør ikke udvides.
- Der bør være en generel adgang til dialog og forhandling, som reguleres mindst muligt med respekt for principperne om ligebehandling og gennemsigtighed

- Der afsiges i gennemsnit 2 kendelser i Klagenævnet om ugen.
- Andelen af udbudssager, der ender i en klagesag, er mere end tredoblet fra 2006 til 2010.
- De sidste tre år har kommunerne og regionerne anvendt 40 mio. kr. i advokatbistand i forbindelse med klagesager.
- Hver klagesag lægger i gennemsnit beslag på 106 arbejdstimer eller mere end tre ugers arbejde i kommunerne.
- Forud for det går ofte en aktindsigtssag, som i gennemsnit lægger beslag på 34 arbejdstimer.

Fritvalgsreglerne på ældreområdet

Siden indførelsen af reglerne om frit valg i hjemmeplejen i 2003 har ældreområdet været underlagt særlige skærpede udbudsregler.

Kommunerne ønsker i stigende grad at anvende udbud på ældreområdet som et redskab til effektivisering og innovation. Men de særlige udbudsregler begrænser det kommunalpolitiske råderum til at sikre en effektiv tilrettelæggelse af opgaverne på ældreområdet.

Borgernes frie valg bør fastholdes, men lovgivningen bør ændres, så:

- Kommunalbestyrelsen forpligtes til at skabe grundlag for, at modtagere af personlig pleje, praktisk hjælp og madservice i eget hjem kan vælge mellem to eller flere leverandører – hvor kommunen kan være den ene leverandør
- Kommunen ligesom på andre opgaveområder kun er underlagt de almindelige konkurrenceretlige regler ved udbud

Væk med særregler på ældreområdet

Særreglerne betyder bl.a., at kommunen som udgangspunkt ikke kan udbyde forskellige ydelser sammen.

KL ønsker at bevare det frie valg i hjemmeplejen. Men kommunalpolitikere bør have flest mulige frihedsgrader til at tilrettelægge det frie valg.

Det vil styrke mulighederne for at skabe økonomiske gevinster gennem priskonkurrence og stordrift.

Reglerne skal ændres så kommunerne frit kan beslutte, hvilke ydelser, der skal indgå i et udbud. Dermed vil kommunerne fx kunne udbyde praktisk og personlig hjælp i hjemmeplejen sammen. Eller hjemmeplejeydelser og et plejecenter.

Nye regler vil gavne kommuner, virksomheder og borgere. Med en ændring af reglerne vil kommunerne få mulighed for at høste de stordriftsfordele, der er ved at udbyde opgaver i hele "klumper". Leverandørerne vil ganske enkelt kunne give en bedre pris.

For virksomhederne vil det blive mere attraktivt at byde på opgaver-

ne, da en større volumen i opgaven vil gøre det mere rentabelt. Det vil med andre ord forbedre mulighederne for at tiltrække private leverandører.

Og borgerne vil i højere grad få frit valg på områder, hvor der i dag ikke er et reelt frit valg.

Det gælder især på området for personlig pleje, da det for mange virksomheder er urentabelt kun at byde på denne opgave.

Frihed for kommunalpolitikere til at sikre det frie valg, betyder også, at kommunerne ligesom i dag skal kunne løfte sin forpligtelse til at tilvejebringe det frie valg ved at benytte en godkendelsesmodel.

I forhold til personlig pleje, havde borgerne i ca. en tredjedel af kommunerne ikke et frit valg i 2010. En andel der ikke har ændret sig væsentligt siden 2007.

Kilde: KREVI, "Frit valg i ældreplejen", 2011

to be the most common, and the most serious, form of child abuse and neglect (Mackay & Clark, 2002).

Child abuse and neglect is a complex phenomenon that has many causes and consequences. It is a multi-faceted problem that requires a multi-disciplinary approach to its study and prevention. The purpose of this paper is to review the current research on child abuse and neglect, and to discuss the implications for policy and practice. We will focus on the following issues: the prevalence of child abuse and neglect; the causes of child abuse and neglect; the consequences of child abuse and neglect; and the prevention of child abuse and neglect.

The prevalence of child abuse and neglect is a complex issue that has been the subject of many studies. The most commonly cited prevalence rates are those from the National Child Abuse and Neglect Data System (NCANDS), which is a national longitudinal study of child abuse and neglect in the United States. In 2003, NCANDS reported that 17.6% of children under the age of 18 were victims of child abuse and neglect (Mackay & Clark, 2002).

The causes of child abuse and neglect are also a complex issue that has been the subject of many studies. The most commonly cited causes are: poverty; parental mental health problems; substance abuse; and lack of social support. These factors often interact with each other, and can lead to a cycle of abuse and neglect. For example, poverty can lead to parental mental health problems, which can lead to substance abuse, which can lead to lack of social support, which can lead to child abuse and neglect.

The consequences of child abuse and neglect are also a complex issue that has been the subject of many studies. The most commonly cited consequences are: physical injury; emotional and psychological problems; and educational and social problems. These consequences can have a long-term impact on the child's life, and can lead to a cycle of abuse and neglect. For example, a child who has been abused and neglected may have difficulty forming healthy relationships, and may be at risk of becoming an abuser or a victim of abuse in the future.

The prevention of child abuse and neglect is a complex issue that has been the subject of many studies. The most commonly cited prevention strategies are: education; social support; and economic assistance. These strategies can help to reduce the risk of child abuse and neglect, and can help to break the cycle of abuse and neglect. For example, education can help parents to understand the signs and symptoms of child abuse and neglect, and can help them to seek help if they are concerned about their child.

In conclusion, child abuse and neglect is a complex and serious problem that requires a multi-disciplinary approach to its study and prevention. The current research on child abuse and neglect has identified many causes and consequences, and has developed many prevention strategies. However, more research is needed to better understand the causes and consequences of child abuse and neglect, and to develop more effective prevention strategies. We hope that this paper has provided a helpful overview of the current research on child abuse and neglect, and that it will encourage further research in this area.

Pjecen kan downloades på
www.kl.dk

Pjecen kan downloades på
www.kl.dk

Copyright KL
1. udgave, 1. oplag 2012

KL
Weidekampsgade 10
2300 Københavns S
Telefon 3370 3370